

La cámara de Claire

Títol original: *Keul-le-eo-ui Ka-me-la* **Direcció i guió:** Hong Sang-soo **País:** Corea del Sud, França **Durada:** 69 min **Any:** 2017 **Gènere:** Comèdia dramàtica
Interpretació: Isabelle Huppert, Kim Min-hee, Shahira Fahmy, Jang Mi-Hee, Jeong Jin-Yeong **Música:** Dalpala **Fotografia:** Jinkeun Lee **Distribuidora:** La Aventura Cine **Estrena a Espanya:** 13/07/2018
No recomanada per a menors de 7 anys
Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Durant un viatge de negocis al Festival de Canes la jove Manhee (Kim Min-hee), assistent de vendes d'una distribuïdora, és acomiadada per la seva cap acusada de ser deshonest, però en el fons és per una qüestió de gelosia. Per sort, coneixerà allà una professora anomenada Clara (Isabelle Huppert), que fa fotos amb la seva càmera Polaroid. Cadascuna d'elles té una peculiar visió de la vida, i juntes aconseguiran entendre els seus mons. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Això i allò altre

"Per què fas fotos?", li pregunta Minhee a Claire, que li respon amb una frase que podria resumir l'ànim del cinema recent de Hong Sang-soo: "l'única manera de canviar les coses és mirar-ho tot de nou, molt lentament". Amant d'introduir breus variacions pel·lícula a pel·lícula i de plantejar films episòdics en què sovint es repeteixen situacions i trobades amb lleugeres alteracions, Hong sol treballar precisament sobre el canvi, i ho fa a partir d'aquesta idea de fixar-se en el detall, de tornar al mateix lloc, a la mateixa situació o escena i mirar de nou.

A *La cámara de Claire* aquest mirar de nou es fixa en les trobades entre una productora, una empleada a la qual han acomiadat i el cineasta amb el qual aquesta última sembla haver tingut un romanç. Enmig d'aquestes trobades i desacords, un enorme gos gris i Claire, que diu ser professora, eixuta i de pell pàl·lida, amb els trets d'Isabelle Huppert i amb una Instax a la mà, disposada a retratar aquells amb els quals es va topant. Tots ells es troben en un curiós entorn, el d'un festival de Canes allunyat dels focus sobre la catifa vermella i situat als bastidors de la indústria cinematogràfica, als rústics carrers de la ciutat, a les seves platges, apartaments o restaurants. **Només Hong Sang-soo podia fixar-se en la naturalitat d'un lloc tan artificios com Canes durant els dies del festival.**

La pel·lícula s'obre amb Minhee a l'oficina de la companyia de producció de la qual aviat l'acomiaran. Al costat, hi ha un cartell de *Lo tuyo y tú*, una de les pel·lícules de Hong Sang-soo. Tot d'una, la realitat i l'autobiografia treuen el cap amb la mateixa naturalitat amb què el cineasta filma la vida i les tribulacions afectives dels seus personatges. Les situacions, aparentment casuals, es donen a vegades de manera desordenada, sense que el temps o l'ordre del relat quedi necessàriament definit. Així, amb una senzillesa sorprenent, allò fantàstic s'insinua, enmig d'una pel·lícula de fotografia natural i de retrats quotidians. Allò fantàstic són aquests temps confusos, és també la presència de Claire, que diu ser professora, però que potser és un àngel caigut del cel. Allò fantàstic impregna el relat de manera velada, mitjançant el joc amb els temps, com si Hong insistís a revelar que la seva obra recent és sempre una cosa i el seu revers, és sempre una situació i la possibilitat d'una altra, apropant així el seu cinema al d'un altre constructor d'universos paral·lels i de realitats que es barregen amb el somni com és David Lynch, i escodrintant, lentament, i mirant de nou, aquesta cosa tan fascinant que anomenem ficció.

Violeta Kovacsics – Sensacine.com